

Alicja Gałęzowska, Ewa Stelmachowska

Stroszki, gm. Nekla, woj. poznańskie.
Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 16, 170-171

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

inkrustowaną srebrem żelazną sprzączkę, nożyk z uchwytem w kształcie rybiego ogona, przęślik, fragment kościanej szpili i stopione kawałki brązu. Ostatni z nich zawierał: 2 żelazne zapinki trąbkowate, 1 kolankowatą, 4 klucze, okucie zamka i fragment sprężyny, nożyk, kawałki małych okuć i stopione szkło.

W jednym z grobów kultury wschodniopomorskiej, uszkodzonym przez wkop, znaleziono żelazny grot, 2 noże, żelazną szpilę z główką zwiniętą w uszko i drugą żelazną szpilę z główką brązową oraz stopione kawałki brązu.

Z grupy prawie 80 zabytków metalowych, znalezionych zarówno w zespołach grobowych, jak i luzem, należy wymienić 2 żelazne zapinki konstrukcji późnolateńskiej, małą i uszkodzoną ostrogę żelazną oraz grot strzały z zadziorami.

Obecność w grobach wtórnie przepalonych ułamków naczyń, a także naczyń całych w przypadku grobów popielnicowych, można uznać za charakterystyczną cechę badanego cmentarzyska zaobserwowaną w ponad 90 % grobach. Analogiczną sytuację stwierdzono także na sąsiednim cmentarzysku w Konopnicy, stanowisko 7.

Niektóre formy naczyń i ich zdobnictwo są niemal identyczne z tymi, jakie znaleziono na wspomnianej już osadzie w Strobinie, co pozwala przypisać groby z fazy B₂ mieszkańcom tej osady.

Badania na cmentarzysku będą kontynuowane.

STROSZKI, gm.Nekla
woj.poznańskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadziły mgr Alicja Gałęzowska i mgr Ewa Stelmachowska. Finansowało Muzeum Archeologiczne i WKZ w Poznaniu. Osada kultury przeworskiej z późnego okresu lateńskiego i wczesnego okresu rzymskiego i osada wczesnośredniowieczna /VII-IX w./.

Badania miały charakter ratowniczy. Przebadano obiekty widoczne w profilach wybierzyska żwiru oraz zabezpieczono północno-wschodnią₂ jego krawędź. Łącznie przebadano powierzchnię ok. 700 m².

Ujawniono 40 obiektów archeologicznych /w tym 16 w znacznym stopniu zniszczonych/; 37 kultury przeworskiej i 3 wczesnośredniowieczne. Wstępnie obiekty można określić jako ziemianki /4/, paleniska /16/, bliżej nieokreślone jamy /19/ oraz grób jamowy /?/. Materiał ruchomy reprezentowany jest przez ceramikę, polepę, żuźle żelazne i kości zwierzęce. Pozostałe zabytki to 3 przęśliki, motyka rogową, tygielek gliniany, żelazny grot oszczepu, fragmenty 3 noży żelaznych.

W wyniku przeprowadzonych badań uchwycono dwie różne czasowo strefy osadnictwa: w części południowej stanowiska - wczesnośredniowieczną i w części centralnej - kultury przeworskiej.

Badania będą kontynuowane.

ŚWIERCZEWO, gm.Sanok
woj.krośnieńskie
Stanowisko 1

patrz
epoka brązu

ŚWIERSZCZÓW, gm.Hrubieszów
woj.zamojskie
Stanowisko 1

patrz
neolit

ŚWILCZA
woj.rzeszowskie
Stanowisko 3

Muzeum Okręgowe
w Rzeszowie

Badania prowadziła mgr Aleksandra Gruszczyńska. Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Dziewiąty sezon badań. Osada z wczesnego okresu wędrowek ludów.

Kontynuowano badania w południowo-zachodniej części osady. Dokończono eksploracji jamy nr 9 /część jamy przebadano w roku 1981/. Obiekt w kształcie zbliżony do prostokąta, posiadał wymiary 4 x 4,4 m. W wypełniku jamy oprócz nielicznych fragmentów naczyń oraz kości zwierzęcych znaleziono 156 paciorków bursztynowych, 10 fragmentów paciorków bursztynowych, 12 odłupków bursztynowych oraz bułę bursztynu. Paciorki odkryte podczas tegorocznych badań są podobne do okazów znalezionych w latach poprzednich. Wykonane są ręcznie, posiadają kształt krążków płaskich, krążków obustronnie lub jednostronnie wypukłych, ponadto występują okazy stożkowate lub cylindryczne.

Jama nr 9, to prawdopodobnie ślad pracowni bursztyniarskiej. Zastanawia fakt, iż podobnie jak w jamie nr 1, w której wystąpił zbliżony zespół zabytków /badana w sezonach poprzednich/ nie znaleziono narzędzi służących do obróbki bursztynu.

Badania będą kontynuowane.

TUHLIN, gm.Brańszczyk
woj.ostrołęckie

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
w Warszawie

Badania prowadziła doc.dr hab. Lucja Okulicz-Kozaryn, przy współudziale dr Teresy Stawiarskiej. Wznowienie badań podjętych w 1959r. Finansował WKZ w Ostrołęce. Cmentarzisko ciałopalne w okresie wpływów rzymskich.